

Arrest

**nr. 138 082 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juli 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 9 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 18 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit, bent u een sjiitische moslim en bent u geboren op 28 september 1985 te Harbata. Na acht jaar verhuisde u met uw familie naar Al Dahiya, een door Hezbollah gedomineerde regio in Zuid-Beirut. Daar ondervond u problemen met Hezbollah omdat u alcohol dronk, tatoeages had en omging met soennieten. U werd verschillende keren door Hezbollah gearresteerd en door hen mishandeld. Ze beschuldigden u ervan te collaboreren met soennieten en bedreigden u met de dood. U zou op 15 juli 2013 via Baalbek Syrië zijn binnengesmokkeld. Twee dagen later zou u naar Turkije zijn gereisd waar u opnieuw twee dagen bleef. Met bijkomende tussenstops van enkele dagen in Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk in België aan op 23 juli 2013. Op 24 juli 2013 diende u hier een asielaanvraag in. Tijdens uw verblijf in België vernam u van uw moeder dat onbekende mannen regelmatig jullie huis in de gaten hielden.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, uw originele diploma van het middelbaar onderwijs, drie originele diploma's van uw hotel – en restaurantopleiding, een origineel bewijs dat u werkte voor het bedrijf 'Al Sukleen' en een medisch attest opgemaakt op 19 augustus 2013.

Op 11 februari 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 10 juni 2014.

U verliet België niet. Op 9 september 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U gaf dan toe hier samen met uw Tunesische echtgenote, Hanane(...) B.(...) (O.V. 7.740.828; CG 13/15229/Z) te verblijven. U bent met haar gehuwd in Tunesië op 12 september 2012. Jullie dienden jullie eerste asielaanvraag hier afzonderlijk in op aanraden van iemand die u hier in het station leerde kennen.

Uw echtgenote diende net als u een eerste asielaanvraag in op 24 juli 2013. Op 17 december 2013 nam het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien haar asielaanvraag ongeloofwaardig was. Op 15 mei 2014 velde de RVV een arrest dat de beslissing van het CGVS bevestigde.

Zonder België te hebben verlaten diende uw echtgenote een tweede asielaanvraag in op 2 juni 2014, het CGVS nam een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag aangezien haar verklaringen ongeloofwaardig waren. Ze ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV. Het beroep werd verworpen op 28 augustus 2014.

Beiden halen jullie in jullie tweede asielaanvraag aan dat de familie van uw echtgenote niet akkoord is met jullie huwelijk. Zij zijn immers soenniet en u sjiiet. Uw schoonmoeder zou zonder toestemming van uw echtgenote een scheiding hebben geregeld. Ondertussen beviel uw echtgenote hier in België van uw dochter. Jullie zouden niet naar Tunesië kunnen terugkeren aangezien uw schoonfamilie, onder wie de schoonbroer van uw echtgenote die salafist is, jullie met de dood bedreigde. U beweert tevens nog steeds Hezbollah te vrezen omwille van elementen die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt aangehaald. Leden van Hezbollah zouden regelmatig bij uw ouders naar u komen vragen.

U legt nieuwe documenten voor ter staving van uw tweede asielaanvraag. U legt uw originele huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote waarin vermeld staat dat ze gescheiden is, een origineel medisch attest waarin staat dat u in 2009 werd geopereerd (d.d. 10/2/'14) en een Tunesisch verzendbewijs voor. Tevens legt u kopieën voor van medische attesten in verband met uw in Libanon opgelopen verwondingen (d.d. 15/2/'14 en 2/11/'10), een attest waarin vermeld staat dat een tatoeage bij u werd 'weggelaserd' en een ontslagformulier van het ziekenhuis in verband met een hospitalisatie in november 2010.

Op 12 december 2014 werd de beslissing 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) door het Commissariaat-generaal ingetrokken.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u zich bij uw huidige asielaanvraag deels opnieuw baseert op de asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige asielaanvraag. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde hierbij dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met

Hezbollah. Verder merkte het CGVS op dat de situatie in Libanon op dat ogenblik niet van die aard was dat er sprake kon zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Deze beslissing en haar motieven werden door de RVV in beroep overgenomen en bevestigd. U ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bouwt in uw tweede aanvraag verder op uw eerste asielaanvraag en stelt dat leden van Hezbollah regelmatig naar u kwamen vragen bij uw ouders. Dat is een loutere bewering die u niet kunt staven. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van die aard om de beoordeling van uw eerdere asielaanvraag te wijzigen.

U legt tevens enkele documenten voor om uw vermeende problemen met Hezbollah aan te tonen, namelijk een origineel medisch attest waarin staat dat u in 2009 werd geopereerd (d.d. 10/2/'14), kopieën van medische attesten in verband met uw in Libanon opgelopen verwondingen (d.d. 15/2/'14 en 2/11/10), een attest waarin vermeld staat dat een tattoo bij u werd weggelaserd en een ontslagformulier van het ziekenhuis in verband met een hospitalisatie in november 2010. U had bij de RVV reeds gemeld dat u zulke documenten nog ging toevoegen aan uw dossier. De RVV merkte toen reeds terecht op dat het wel zeer bevreemdend was dat u pas na confrontatie met een weigeringsbeslissing plots wel in staat zou zijn documenten te bekomen die ziekenhuisopnames zouden kunnen staven, terwijl u eerder had verklaard dat Hezbollah alle ziekenhuizen in uw wijk controleert en dat ze soms wel attesten geven maar dat hier nooit een reden op vermeld staat (CGVS dd. 25/09/2013, p.16, 20).

Bovendien worden in de attesten door de arts vaststellingen gedaan wat betreft de gezondheidstoestand van de patiënt. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Bijgevolg bieden deze attesten geen bewijs van de omstandigheden waarin 'de patiënt' zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Daarenboven kunnen nog bijkomende opmerkingen gemaakt worden omtrent een van de door u voorgelegde attesten. Het ontslagformulier staat op naam van een zekere M.(...) M.(...) K.(...) en dus niet uw naam en bovendien gaat het om een hospitalisatie van 2 tot 3 november 2010. U hebt nergens aangehaald die periode gehospitaliseerd te zijn geweest. U maakt immers enkel melding van een ziekenhuisopname in november 2009 en in augustus 2011. Bovenstaande vaststellingen omtrent de neergelegde documenten versterken dan ook enkel de motieven die werden opgesomd in de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag.

U toont dan ook niet aan dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

U legt verder nog uw originele huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote waarin vermeld staat dat ze gescheiden is en een Tunesisch verzendbewijs voor. Deze documenten legt u voor ter staving van uw vermeende problemen in Tunesië. De beoordeling van uw nood aan bescherming dient echter te gebeuren ten aanzien van Libanon, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te hebben. De verklaringen die u aflegt met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in Tunesië kunnen dus niet in overweging worden genomen. Hoe dan ook wordt door het feit dat u uw huwelijk en verblijf in Tunesië tijdens uw eerste asielaanvraag 'verborgen hield', nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen bevestigd.

Vermits u geen enkel nieuw element aandraagt dat een wijziging in beoordeling van uw vorige asielaanvraag tot gevolg kan hebben, blijft de eerdere weigering van kracht.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en

beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen

aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), wijst verzoeker erop dat genoemd artikel preciseert dat de beslissing van weigering tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag binnen een termijn van acht werkdagen na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde genomen moet worden en dat de bestreden beslissing meer dan twee maanden na het indienen van zijn tweede asielaanvraag en dus buiten de in artikel 57/6/2 gestelde termijn werd genomen. Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg niet meer kon afzien van het in acht nemen van zijn asielaanvraag en zijn dossier volgens de gebruikelijke procedure moest behandelen. Hoewel de wet deze sanctie niet duidelijk formuleert, is de sanctie volgens verzoeker impliciet in de zin dat het geheel van de termijnen waarin de vreemdelingenwet voorziet *“termijnen op straffe van uitsluiting of verbeurdverklaring betreffen”*. Er anders over beslissen zou een disproportie creëren tussen de administratie en de asielzoeker die onverenigbaar zou zijn met artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat *“het geheel van de termijnen bepaald door de wet van 15 december 2014 inderdaad op straffe van verval of verklaring van niet ontvankelijkheid in hoofde van de asielaanvrager voorzien zijn.”* Zo de Raad van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht was zijn asielaanvraag in overweging te nemen om reden van de overschrijding van de termijn, vraagt verzoeker dat het Grondwettelijk Hof geraadpleegd zou worden *“betreffende de overeenstemming tussen het artikel 57/6/2 en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet”*.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat, in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, er wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Hij laat gelden dat de door hem bijgebrachte medische getuigschriften en het bewijs van verwijdering van een tatoeage zijn vrees ten aanzien van de sjiitische gemeenschap van zijn streek omwille van het gedrag dat hem verweten werd voldoende aantonen. Verzoeker stelt dat deze nieuwe medische documenten, die hij via zijn zus heeft kunnen bekomen, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aanzienlijk doen toenemen. Hoewel de medische getuigschriften de oorzaak van de ingrepen niet vermelden, dient toch te worden vastgesteld dat hij gedurende de laatste drie jaren ernstige trauma's moet ondergaan hebben, aldus nog verzoeker.

In een tweede onderdeel poneert verzoeker dat de toestand in Libanon van dag tot dag achteruit gaat. Hij wijst erop dat het zuiden van Beiroet door Hezbollah gecontroleerd wordt en dat de door hem als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie gewag maakt van een nakende oorlog tussen Israël en Hezbollah. Verzoeker stelt in dit verband dat *“de oorlogsvoorbereiding van groter belang is dan eenvoudige acties die kleine vergeldingen als doel hebben”*. Verzoeker verwijst voorts naar het reisadvies voor Libanon waarin onder meer wordt aanbevolen om de zuidelijke wijken van Beiroet te vermijden. Verzoeker laat gelden dat de overheden dit deel van Beiroet niet meer controleren en dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij uit de zuidelijke streek van Beiroet afkomstig is. Dit betreft volgens verzoeker bijgevolg een element dat de mogelijkheid voor hem om subsidiaire bescherming te bekomen op betekenisvolle wijze doet toenemen.

In een derde en laatste onderdeel betwist verzoeker de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij verzoekers asielaanvraag niet ten opzichte van Tunesië mag onderzoeken. Verzoeker wijst erop dat hij nochtans gehuwd is met mevrouw H.B., van Tunesische nationaliteit. Hij betoogt dat hij en zijn echtgenote om reden van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven samen moeten kunnen leven, hetzij in Libanon, hetzij in Tunesië, en dat het Commissariaat-generaal bijgevolg de daadwerkelijke mogelijkheid moet onderzoeken voor alle familieleden om op het grondgebied van één van deze landen te kunnen leven. Verzoeker vervolgt dat hij vermeld heeft dat hij met zijn schoonfamilie ernstige problemen ondervond omdat hij een sjiïet is, dat zijn schoonfamilie hem zelfs ambtshalve gescheiden heeft van zijn echtgenote, met wie hij een kind heeft en dat zijn schoonbroer een extremistische soenniet is die in geval van terugkeer naar Tunesië ernstige weerwraak beloofd heeft. De documentatie leert ons dat sjiïeten in Tunesië reeds ernstige vervolgingen ondergaan hebben, aldus verzoeker, die dan ook meent dat de Tunesische overheden hem geen bescherming zullen bieden. Hij betoogt dat een nieuw verhoor zich in ieder geval opdrong, aangezien hij een deel van zijn relaas, hetzij zijn doortocht door Tunesië verborgen had en besluit *“Dat artikel 8 van het Europees Verdrag inderdaad aan de tegenpartij oplegde de aanvraag tot bescherming van de verzoeker ten opzichte van Tunesië niet te eluderen, behoudens tenzij zijn echtgenote ertoe verplicht werd zich in de actuele omstandigheden naar Libanon te begeven, terwijl zij een Soenniet is...”*.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een medisch attest van 2 november 2010, een bewijs van verwijdering van een tatoeage, het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 28 oktober 2014, het artikel *“Tunisie – Gabès : Affrontements entre islamistes “salafiste” et “chiite”* van Tunivisions van 18 augustus 2012, het artikel *“Israël s’apprête à une confrontation avec le Hezbollah”* van Iran French Radio van 28 november 2014 en het artikel *“Liban, Syrie, Hezbollah: les projections des services de renseignement militaires israéliens pour 2015”* van Egalité et réconciliation van 25 december 2014.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette

doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat artikel 57/6/2, tweede en derde lid luidt als volgt: *“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielerzoek door de minister of diens gemachtigde.*

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielerzoek heeft overgezonden.” Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag binnen de door artikel 57/6/2 gestelde termijnen worden afgeleid dat de asielaanvraag wél in overweging dient te worden genomen, noch dat de asielaanvraag ten gronde dient te worden onderzocht zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Ook de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag door de commissaris-generaal vereist immers een uitdrukkelijke beslissing en kan derhalve niet worden vermoed. De Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn vermeld in dit verband als volgt: *“(…) Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal om een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag, eens deze op grond van artikel 51/8 wordt overgemaakt door de minister of zijn gemachtigde, in bepaalde omstandigheden al dan niet in overweging te nemen. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. (...) Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is sinds de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet als enige bevoegd om de (kennelijke) gegrondheid van asielaanvragen te beoordelen en is de enige gespecialiseerde instantie met een onderzoeksbevoegdheid (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, blz. 99-100). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook het best uitgerust de meervoudige asielaanvragen te beoordelen, behoudens wanneer de minister of diens gemachtigde van oordeel is dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek. Zo kan de effectieve toegang tot de asielprocedure voor asielzoekers met een nood aan internationale bescherming gegarandeerd blijven. Teneinde het oneigenlijke gebruik van het recht tot het indienen van een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag te voorkomen, wordt op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een soort van “filter” ingevoerd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet binnen korte tijd na het overmaken van het dossier nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen. Voor het criterium van die “filter” wordt er terug gegrepen naar de hierboven vermelde Europese richtlijn. Conform dezelfde richtlijn kan er bepaald worden dat de meervoudige of hernieuwde asielaanvragen bij voorrang en binnen zeer korte tijd behandeld worden. In het geval de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, is het redelijk verantwoord dat voornoemde voorrangprocedure bijkomend versneld wordt. Er wordt van de Commissaris-generaal verwacht dat hij binnen korte tijd een beslissing neemt, ofwel een beslissing waarmee de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, ofwel een zogenaamde beslissing “ten gronde” (een beslissing tot toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming of tot weigering ervan) of een (tussen)beslissing waarmee de asielaanvraag in overweging genomen wordt, indien de beslissing ten*

gronde niet binnen korte tijd kan genomen worden. (...) (Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-22).

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Dat indien deze Rechtsmacht achtte dat de tegenpartij niet verplicht was de asielaanvraag van de verzoeker in acht te nemen om reden van de overschrijding van de termijn, het Grondwettelijk Hof geraadpleegd zou moeten worden betreffende de overeenstemming tussen het artikel 57/6/2 en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”*

De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“ § 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen. Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De Raad benadrukt dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor de (beroeps)termijnen die de asielzoeker krachtens de vreemdelingenwet dient te respecteren en waarvan het overschrijden het verval of de onontvankelijkheid tot gevolg heeft en de termijnen van orde binnen dewelke de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidens artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gehouden is een beslissing inzake een meervoudige asielaanvraag te nemen.

Verzoeker toont overigens niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien hij niet aantoont benadeeld te zijn door de langere duur van de asielprocedure.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, zijnde problemen met Hezbollah omdat hij alcohol dronk, tatoeages had en omging met soennieten.

In 's Raads arrest nr. 125 383 van 10 juni 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de amateuristische aanpak waarop Hezbollah hem op 14 juli 2013 zou hebben proberen in te rekenen dermate opmerkelijk is dat zijn verklaringen in deze totaal niet kunnen overtuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) het niet duidelijk is waarom Hezbollah hem precies van collaboratie met de soennieten zou beschuldigen en ze er zeker van zouden zijn dat hij banden had met hun vijanden, het evenmin duidelijk is welke geheime informatie hij volgens Hezbollah dan zou kunnen doorgeven aan de soennieten aangezien hij, noch zijn familie politiek actief was, uit zijn verklaringen ook niet blijkt dat hij enige interesse hierin vertoonde en hij gewoon in zijn winkel werkte en Hezbollah hem daarenboven reeds tweemaal had aangehouden naar aanleiding van zijn dronkenschap zodat zij het valse voorwendsel van collaboratie dan ook gemakkelijk achterwege hadden kunnen laten, (iii) zijn verwijzing naar de moord op een soenniet die protesteerde voor de Iraanse ambassade geen uitspraak doet over zijn persoonlijk asielaanvraag, hij persoonlijk geen andere mensen kent die net als hij opgepakt en mishandeld zijn omdat zij collaboreerden tegen Hezbollah en hij wel vaagweg aanhaalt dat ook “heel veel andere jongens” stiekem dronken en omwille van deze problemen het land verlieten of zouden verlaten doch hij hiervan geen concrete voorbeelden kan geven, (iv) zijn uitspraak aan het einde van het gehoor dat de valse beschuldiging door Hezbollah hun manier was om hem naar Syrië te sturen om daar te gaan vechten elke logica ontbeert daar verzoeker aangeeft dat Hezbollah meer macht heeft dan de overheid en hem op een indirecte manier kan vermoorden zodat ze hem al veel eerder naar Syrië hadden kunnen sturen of hem hadden kunnen doden indien zij dit werkelijk wilden en het bovendien niet kan overtuigen dat Hezbollah net hem voor een dergelijke missie op het oog had daar het niet meer dan logisch is dat een dergelijke ‘opdracht’ slechts kans op slagen maakt wanneer ze uitgevoerd wordt door personen die de ideologie en het gedachtegoed van Hezbollah genegen zijn, (v) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de drie arrestaties door Hezbollah terwijl hij nochtans melding maakt van drie daaropvolgende ziekenhuisopnames en een kinesitherapeutische behandeling van acht maanden en hij hiervoor geen afdoende verschoning biedt en het medische attest van 19 augustus 2013, dat werd opgesteld op een moment dat hij zich reeds in België bevond en dat bevestigt dat hij lineaire littekens heeft op de rechteronderarm, op de rechterdij en op het linkerbeen, geenszins van die aard is dat het een ander licht kan werpen op de inschatting van zijn asielmotieven daar de dokter niet in staat is om met zekerheid te oordelen over de mogelijke oorzaken die aan de basis liggen van de door hem geobserveerde littekens, (vi) hij er niet in slaagt voldoende zwaarwichtige aanwijzingen op te geven waaruit kan worden geconcludeerd dat hij momenteel nog steeds zou worden gezocht door Hezbollah en hij in dit verband blijft steken in louter blote beweringen en veronderstellingen van zijnentwege die hij niet kan staven met bewijsdocumenten, zoals omstandig wordt uiteengezet, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, ofschoon de situatie in Libanon gespannen is, niet kan besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel en (viii) de overige door verzoeker voorgelegde documenten slechts betrekking hebben op zijn identiteit, zijn opleiding en zijn werk in Libanon, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.4.1. In het verzoekschrift laat verzoeker gelden als volgt: “Verzoeker is van mening dat de motivering blijkt geeft van vooringenomenheid en dat er niet voldoende rekening wordt gehouden met de informatie die hij heeft gegeven enerzijds en de algemene situatie in Libanon anderzijds.

Weliswaar kan men het verbazingwekkend vinden dat de Hezbollah bij de laatste poging tot arrestatie – totaal onverwachts - langskwamen op een moment dat verzoeker –gelukkig en toevallig- niet thuis was, maar anderzijds dachten zij wellicht dat hij thuis was en vermoedden zij wellicht ook niet dat hij zo snel zou kunnen weggelopen.

De Hezbollah militanten bedreigden weliswaar inderdaad verzoeker via zijn familie met de dood maar voegden er ook aan toe dat ze verzoeker wel zouden vinden, hetgeen niet zo moeilijk is, precies gelet op de spionnen die overal aanwezig zijn.

Hoe dan ook, dit is wat er gebeurd is en verzoeker houdt er dan ook aan deze feitelijke gebeurtenissen formeel te bevestigen.

Dat het niet duidelijk is waarom Hezbollah verzoeker van collaboratie zou beschuldigen is in deze niet zo belangrijk, temeer omdat verzoeker dat inderdaad ook zelf niet precies kan inschatten en hij er zelf inderdaad op hamert dat hij niet collaboreert en dat de politiek hem koud laat; wat hem interesseert is feesten en plezier maken; verzoeker heeft zelf niet het inzicht om die beschuldigingen te duiden en/of in perspectief te plaatsen .

Doch, in het asielcontentieux is het immers niet van belang welke de politieke activiteit/overtuiging van de kandidaat vluchteling is, doch wel de perceptie ervan door de vervolgende overheid; welnu, het is helemaal niet zo moeilijk om te begrijpen dat Hezbollah militanten hem gelet op zijn profiel wel degelijk daarvan kunnen verdenken; deze verdenkingen tov verzoeker zijn logisch, ook al kan er geen precieze inhoud gegeven worden aan de informatie die verzoeker dan wel zou doorsluizen;

Deze appreciatie getuigt echter van weinig inzicht in het functioneren van inlichtingendiensten, waarbij het immers niet altijd noodzakelijk is om op het eerste zicht te kunnen identificeren om welke informatie het gaat; bij dit soort diensten gaat het er in eerste instantie om om zoveel mogelijk gegevens te verzamelen, ook die gegevens die op het eerste zicht totaal waardeloos kunnen lijken.

Ook de stelling dat het vermoeden van verzoeker dat Hezbollah hem naar Syrië zou kunnen sturen totaal elke logica ontbeert getuigt eveneens van een éézijdige en kortzichtige beoordeling aangezien eventuele gedwongen recruten in de Syrische context wel over zéér weinig manoeuvreerruimte zouden beschikken om de plannen van hezbollah te saboteren, en men anderzijds in Syrië wel degelijk nood genoeg heeft aan inzetbare elementen; dat het niet per se om “opdrachten” moet gaan die een bijzondere motivatie en/of betrouwbaarheid vereisen doch dat het er in de toestand van burgeroorlog op aankomt te doden of gedood te worden.

Vereisen dat verzoeker bewijzen zou kunnen neerleggen over de totaal arbitraire arrestaties door de Hezbollah-militanten is totaal uit den boze, aangezien dergelijke bewijzen onbestaande zijn en ook niet kunnen bestaan.

Anderzijds liet verzoeker in België wel vaststellingen doen ivm de letsels die hij nog had ingevolge de gezegde arrestaties.

Ook is het zo dat hij thans ondertussen een poging heeft ondernomen om toch nog documenten op te vragen bij het hospitaal; hij dient deze nog te laten vertalen en zal ze daarna toevoegen aan zijn procedure.

Uiteraard kan verzoeker van hieruit geen zwaarwichtige aanwijzingen geven waaruit kan afgeleid worden dat hij momenteel nog gezocht wordt door Hezbollah, temeer daar de term zwaarwichtige aanwijzingen niet gedefinieerd wordt;

Hoe dan ook kan niet lichtzinnig worden gegaan over het feit dat er nog verschillende keren achter hem is gezocht/gevraagd maar uiteraard aangezien hij niet meer ter plaatse is, zijn er weinig andere aanwijzingen toe te voegen.

Verzoeker betreurt dus nogmaals dat al zijn verklaringen in twijfel worden getrokken en dit desondanks het feit dat hij inderdaad herhaaldelijk en over een min of meer langere periode het slachtoffer is geweest van grove mishandelingen én uiteindelijk van valse beschuldigingen van collaboratie door de Hezbollah militanten.

De verschillende incidenten werden in detail uitgelegd en er is geen reden om aan hun geloofwaardigheid te twifelen op louter subjectieve gronden.

Verzoeker heeft zwaar geleden;

Hij was en is nog steeds een doelwit, hij kwam in het vizier van de Hezbollahmilitanten omwille van zijn uitgesproken onislamitisch gedrag (feesten met mensen van allerlei slag en afkomst en -overmatig – alcoholgebruik) – en dit voedde ook hun vermoedens inzake collaboratie, hetgeen niet totaal onlogisch is, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing ervan maakt.

In geval hij terugkeert naar Libanon zal hij zeker opnieuw in hun handen vallen en gelet op de voorgaande incidenten, riskeert hij om dan niet meer levend te ontkomen aan Hezbollah.”

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze argumentatie geen ernstige poging onderneemt op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, vermoedens en speculaties van zijnentwege en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker licht overigens niet in concreto toe met welke van zijn verklaringen of met welke informatie over de algemene situatie in Libanon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker erop wijst dat bewijzen over de totaal arbitraire arrestaties door de Hezbollahmilitanten onbestaande zijn zodat niet kan worden vereist dat hij dergelijke bewijzen zou kunnen neerleggen, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing, waar verzoeker niet wordt verweten geen bewijzen bij te brengen van de arrestaties op zich doch wel dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt dan de drie daaropvolgende ziekenhuisopnames en een kinesitherapeutische behandeling van acht maanden. Van verzoeker kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij hieromtrent enig begin van bewijs kan bijbrengen. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij ondertussen een poging heeft ondernomen om toch nog documenten op te vragen bij het hospitaal, dat hij deze nog dient te laten vertalen en dat hij ze daarna zal toevoegen aan de procedure. Dat verzoeker er thans, pas na confrontatie met een weigeringsbeslissing, naar eigen zeggen plots wel in geslaagd zou zijn om documenten te bekomen die zijn ziekenhuisopnames kunnen staven moet evenwel bevreemdend worden geacht gelet op zijn eerdere verklaringen dat Hezbollah alle ziekenhuizen in zijn wijk controleert en dat zij soms wel attesten geven maar hier nooit een reden op vermeld staat (administratief dossier, stuk 6, p. 16 en p. 20).

Waar verzoeker nog verwijst naar het door hem bijgebrachte medisch attest waarin bepaalde vaststellingen worden gedaan over letsels die hij heeft opgelopen, benadrukt de Raad dat de behandelende arts slechts vaststellingen doet betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch attest geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, hebben de overige door verzoeker voorgelegde documenten slechts betrekking op zijn identiteit, zijn opleiding en zijn werk in Libanon, gegevens welke niet ter discussie staan. Deze stukken vormen evenwel geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

2.4.3. Zo verzoeker nog meent dat de motieven van de bestreden beslissing louter gebaseerd zijn op subjectieve inzichten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen alsook van de verklaringen van de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in

doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 14 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de aan de Raad op 9 mei 2014 overgemaakte update blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 14 oktober 2013 nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellen-groeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Met de argumentatie dat verzoeker afkomstig is uit Zuid-Beiroet, een zone die gedomineerd wordt door Hezbollah, dat uit de informatie bijgebracht door het Commissariaat-generaal blijkt dat onder andere de zuidelijke buitenwijken van Beiroet verhoogd onveilig zijn, dat de algemene onveiligheidssituatie weliswaar nog enigszins onder controle blijkt en de gewone burger nog grotendeels gespaard wordt doch dat de vaststelling dat de "gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog zich laten voelen in Libanon" de door hem ingeroepen feiten wel degelijk plausibel maken en nopen tot meer voorzichtigheid, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken en toont hij allermint aan dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.7.2. In het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag stelt verzoeker dat leden van Hezbollah regelmatig naar hem kwamen vragen bij zijn ouders. Daarnaast haalt verzoeker aan dat de familie van zijn echtgenote niet akkoord is met hun huwelijk, dat zijn schoonmoeder zonder toestemming van zijn echtgenote een scheiding heeft geregeld en dat zijn schoonfamilie, onder wie de schoonbroer van zijn echtgenote die salafist is, hen met de dood bedreigde.

Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: zijn originele huwelijksakte, de geboorteakte van zijn echtgenote waarin vermeld staat dat ze gescheiden is, een origineel medisch attest waarin staat dat hij in 2009 werd geopereerd (d.d. 10/2/14) en een Tunesisch verzendbewijs, fotokopieën van medische attesten in verband met zijn in Libanon opgelopen verwondingen (d.d. 15/2/14 en 2/11/10), een attest waarin vermeld staat dat een tatoeage bij hem werd 'weggelaserd' en een ontslagformulier van het ziekenhuis in verband met een hospitalisatie in november 2010.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het

kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“U bouwt in uw tweede aanvraag verder op uw eerste asielaanvraag en stelt dat leden van Hezbollah regelmatig naar u kwamen vragen bij uw ouders. Dat is een loutere bewering die u niet kunt staven. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van die aard om de beoordeling van uw eerdere asielaanvraag te wijzigen.*

U legt tevens enkele documenten voor om uw vermeende problemen met Hezbollah aan te tonen, namelijk een origineel medisch attest waarin staat dat u in 2009 werd geopereerd (d.d. 10/2/'14), kopieën van medische attesten in verband met uw in Libanon opgelopen verwondingen (d.d. 15/2/'14 en 2/11/10), een attest waarin vermeld staat dat een tattoo bij u werd weggeïsoleerd en een ontslagformulier van het ziekenhuis in verband met een hospitalisatie in november 2010. U had bij de RVV reeds gemeld dat u zulke documenten nog ging toevoegen aan uw dossier. De RVV merkte toen reeds terecht op dat het wel zeer bevreemdend was dat u pas na confrontatie met een weigeringsbeslissing plots wel in staat zou zijn documenten te bekomen die ziekenhuisopnames zouden kunnen staven, terwijl u eerder had verklaard dat Hezbollah alle ziekenhuizen in uw wijk controleert en dat ze soms wel attesten geven maar dat hier nooit een reden op vermeld staat (CGVS dd. 25/09/2013, p.16, 20).

Bovendien worden in de attesten door de arts vaststellingen gedaan wat betreft de gezondheidstoestand van de patiënt. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Bijgevolg bieden deze attesten geen bewijs van de omstandigheden waarin ‘de patiënt’ zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Daarenboven kunnen nog bijkomende opmerkingen gemaakt worden omtrent een van de door u voorgelegde attesten. Het ontslagformulier staat op naam van een zekere M.(...) M.(...) K.(...) en dus niet uw naam en bovendien gaat het om een hospitalisatie van 2 tot 3 november 2010. U hebt nergens aangehaald die periode gehospitaliseerd te zijn geweest. U maakt immers enkel melding van een ziekenhuisopname in november 2009 en in augustus 2011. Bovenstaande vaststellingen omtrent de neergelegde documenten versterken dan ook enkel de motieven die werden opgesomd in de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag. U toont dan ook niet aan dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Immers, waar verzoeker thans beweert dat de door hem voorgelegde medische attesten werden afgeleverd door respectievelijk een christelijk ziekenhuis en een arts verbonden aan een ziekenhuis dat door meerdere godsdiensten wordt bezocht, reden waarom zijn zus de attesten kon bekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beweringen niet stroken met verzoekers eerdere verklaringen zoals hij deze in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd en dan ook niet vermogen afbreuk te doen aan de overwegingen van de Raad waar in hoger aangehaald arrest nr. 125 383 van 10 juni 2014 in dit verband werd geoordeeld als volgt: *“In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij ondertussen een poging heeft ondernomen om toch nog documenten op te vragen bij het hospitaal, dat hij deze nog dient te laten vertalen en dat hij ze daarna zal toevoegen aan de procedure. Dat verzoeker er thans, pas na confrontatie met een weigeringsbeslissing, naar eigen zeggen plots wel in geslaagd zou zijn om documenten te bekomen die zijn ziekenhuisopnames kunnen staven moet evenwel bevreemdend worden geacht gelet op zijn eerdere verklaringen dat Hezbollah alle ziekenhuizen in zijn wijk controleert en dat zij soms wel attesten geven maar hier nooit een reden op vermeld staat (administratief dossier, stuk 6, p. 16 en p. 20).”* Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift overigens voorbij aan de vaststellingen dat het ontslagformulier in verband met een hospitalisatie in november 2010, document welk hij opnieuw aan het verzoekschrift voegt, niet op verzoekers naam staat en hij bovendien nergens heeft aangehaald in deze periode gehospitaliseerd te zijn geweest. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Dat verzoeker een tatoeage zou hebben laten verwijderen, vormt geenszins een bewijs van de door hem voorgehouden problemen met Hezbollah. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in zijn relaas, het poneren van een

vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de appreciatie van zijn tweede asielaanvraag om te buigen. Voorgaande overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd staande blijven en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.7.4. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 7 november 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er actueel in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met de loutere stelling dat de toestand in Libanon er van dag tot dag achteruit gaat, de verwijzing naar de veiligheidssituatie in de zuidelijke wijken van Beiroet, vanwaar hij afkomstig is, en de verwijzing naar het reisadvies voor Libanon waarin onder meer wordt aanbevolen om de zuidelijke wijken van Beiroet te vermijden, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaat in voorliggend verzoekschrift overigens voorbij aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat de aanslagen met autobommen, waarbij vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet werden geviséerd, in de tweede helft van 2014 afnamen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de vergeldingsacties die in 2014 in Zuid-Libanon plaatsvonden tussen Hezbollah en Israël, hij aanhaalt dat de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie gewag maakt van een nakende oorlog tussen Israël en Hezbollah en hij in dit verband laat gelden dat "*de oorlogsvoorbereiding van groter belang is dan eenvoudige acties die kleine vergeldingen als doel hebben*", benadrukt de Raad enerzijds dat verzoeker niet afkomstig is uit Zuid-Libanon en anderzijds dat Raad bij zijn beoordeling moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Een verwijzing naar mogelijke toekomstige confrontaties tussen Hezbollah en Israël is te dezen dan ook niet dienstig.

Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7.5. Wat betreft de door verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten ter staving van zijn beweerde problemen in Tunesië, land van herkomst van zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te

beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook correct dat de beoordeling van verzoekers nood aan bescherming dient te gebeuren ten aanzien van Libanon, het land waarvan verzoeker verklaart de nationaliteit te hebben, en dat de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in Tunesië derhalve niet in overweging kunnen worden genomen. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift en het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel van Tunivisions is dan ook niet dienstig.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, noch tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden en ten aanzien van verzoeker evenmin een verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

2.7.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS